

[Hauch.]

giver den højtærede Udenrigsministers Udtalelser her mig dog Anledning til at fremføre det.

Saa udtalte den højtærede Udenrigsminister, at jeg ikke maatte forlede ham til Letsindighed. Det var noget af det, jeg allernødigst vilde, jeg kunde endda fristes til at sige, at dersom den højtærede Udenrigsminister, ikke paa sine gamle Dage, men paa sine ældre Dage, skulde gaa hen og blive letsindig, er jeg tilbøjelig til at tro, at vi egentlig ikke kunde anvende ham længere. Det er den ene Side af Sagen. Den anden Side af Sagen er, at man dog maa sige det saaledes, som det er; det kan aldrig være letsindigt. Og det er jo saadan, at der i Tyskland ikke alene er en anden Farve over Situationen, men der er den meget vigtige Kendsgerning i Tilknytning til dette Spørgsmaal, at Tysklands Landbrug har taget nye Opgaver op, som svækker Levnedsmiddelforsyningen, og dersom disse gennemføres med den Sikkerhed, hvormed man er i Stand til at gennemføre den Slags Ting i Samfund, hvor der ikke kan siges at være nogen let Adgang til at gøre andre Synspunkter gældende, er der Grund til at tro, at man gennemfører dem, og jeg synes, det maa være det mindst letsindige i denne Forbindelse at meddele, hvordan Stillingen i Virkeligheden er. Jeg forstod ogsaa, at den højtærede Udenrigsminister maatte erkende, at der var saadanne Forskydninger i Tyskland.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Betæneligheder og Ikke-Betæneligheder ved det foreliggende Forslag til Rigsdagsbeslutning skal jeg sige, at det er ingen Hemmelighed for nogen, at Betæneligheder var fremme — den højtærede Udenrigsminister erkendte det i Virkeligheden ogsaa —, men den højtærede Udenrigsminister skal ikke høre ilde, i hvert Fald ikke af mig, for, at Betænelighederne blev overvundet, og at der blev skabt Mulighed for at afslutte en Overenskomst, som kan udnytte alt, hvad der, saa vidt man da ved, for Tiden foreligger i Retning af Afsætningsmuligheder. Den højtærede Udenrigsminister haabede for sit Vedkomende, at vi skulde faa Lejlighed til at udnytte dem; det haaber jeg ogsaa, men Ministeren tilføjede den Bemærkning: dersom man ikke sætter det danske Erhvervsliv i Staa. Ja, det er ganske rigtigt, dersom man sætter det hele i Staa, hører naturligvis ogsaa Afsætningen op. Men jeg vil i den Forbindelse gøre opmærksom paa, at det, man foreløbig har sat i Staa, ikke kan virke særlig stærkt til at

hemme Afsætningsmulighederne for dansk Landbrugsproduktion, uden at jeg i øvrigt skal blande mig i dette Forhold.

Jeg er saa ganske overordentlig enig med den ærede socialdemokratiske Ordfører, det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (P. Christensen) om, at det er uheldigt at give sig til at drøfte disse Forhold offentligt paa et Tidspunkt, da Forhandlingerne finder Sted. Jeg har ogsaa været henvist til at advare imod det, men naar det ærede Medlem endelig finder Anledning til at drage det frem her, synes jeg ogsaa, man maa henvende Opmærksomheden paa, hvad Grunden dertil var. Aarsagen var ikke, at der var kommet noget frem fra disse Forhandlinger paa det Tidspunkt, da Ængstelsen opstod, nej, Aarsagen ligger et helt andet Sted, og jeg haaber paa et Sted, hvor man er blevet saadan advaret, at man en anden Gang holder Fingrene væk, naar der er Tale om handelspolitiske Forhandlinger. Jeg henviser i saa Henseende til en Udtalelse af Hr. Knud Korst umiddelbart før eller efter Jul — det erindrer jeg ikke —, hvor han offentligt anførte, at han vilde haabe, at Gunderne bevarede os for at komme ind i en for stærk Udvikling af Samhandelen med Tyskland. Det var ikke nogen klog Udtalelse. Det var heller ikke klogt, naar man vil have Ro, at Statsministeren holdt den Tale, han holdt, ved Journalistforbundets Stiftelsesfest. Det var heller ikke klogt, at der i den samme Tid, hvor det var ønskeligt, at der var Ro, fremkom en hel Række Artikler og Udtalelser i den socialdemokratiske Provinspresse, som maatte give Befolkningen, navnlig den Del af Befolkningen, jeg har den Ære at repræsentere, Landbruget, en Følelse af, at man her var inde paa Omraader, hvor man nærede store Betæneligheder inden for Regeringen og Regeringspartierne. Saadan noget er uklogt. Dersom det ærede Medlem vil have Kilden frem, er den her, og dersom det ærede Medlem vil forhindre, at noget saadant sker i Fremtiden, maa alle rette sig derefter; det kan ikke være saadan, at Regeringspartierne kan have Lov til at udtale sig om dette, medens den øvrige Befolkning, hvis Interesser i høj Grad berøres, værsø' har at tie stille. Det er Sandheden i Forbindelse med denne Sag, og den skal dog paa den Anledning, det ærede Medlem har givet, fremføres.

Det ærede 4de Medlem for 4de Kreds (Veistrup) mente, at det var overflødigt af mig at henviser til, at der kunde være Betæneligheder med Hensyn til den fulde Udnyttelse. Jeg haaber heller ikke, der skal